krawis kuiwa kohha, wiskas senna krawi kelwa peäle pitkali ja aegutas seäl.

Ni kui tedda üsna naeruks ja naljaks peti, ni ollid temmal ka issewärki rided, keigeimmelikkum olli temma suur walge pitkist kitsekarwust parruk. Kui ta seäl krawis aegutas ja sirrewil teisipiddi ja teisipiddi ennast pöris ja aeles, siis paistis ta walge parruk ülle krawi kelwa. Sedda näggi üks moisnik emalt, ja arwas ei tea mis immelikko isseseltsi loma seäl krawis ollewad, ja sihtis otsekohhe parruki pihta, agga önneks ei läinud kuul märki, waid körwast möda teine pole krawi kelwa sisse. Gundlingi meel olli pahhaks sanud, aias püsti. Kui küt sedda näggi, et se käntsakas loom innimenne olli, panni ta ennast metsa. Nüüd ei teädnud Gundling, mis ta melehaigussega piddi teggema: läks ühhe pöllo pole, mis seäl liggikordas nähti ollewad. Seäl olli üks mees, sedda käskis ta enese jure tulla. Agga se ei tahtnud temmaga teggemist tehha. Siis ta sai weel pahhasemaks, ähwardas, ja ütles:

„Kuidas sa julged mo wasto panna, et sa ei tulle mo jure, kui ma sind kutsun, kas sa tead ka, kes ma ollen?" „Miks mitte" wastas mees „sa olled kunninga nar." Gundling wärrises üsna, ni kangeste olli ta südda täis, ja kes teab, mis ta ommas tullises wihhas olleks teinud, agga sai arro, et se seält kirriko öppetaja olli.

Kui ta keddagi ei woinud parrata, läks ta sannudes omma teed, ja ähwardas kuningale räkida, et ta peaks kirriko peält ärra sama.

Ohto, kui keik jahhi peält ärra moisa läksid, siis räkis Gundling warsi, mis pahhandus temmal kirriko öppetaja olnud ja laimas tedda nenda, kuida ta agga ial moistis. Agga kui kuningas temma jutto ülle naeris, siis pallus ta, et kuningas ommeti pühhapääw, (se olli nago homme) kirrikusse selle öppetaja jutlust kulama lähhäks. Agga se piddi sallaja petama. Sedda lubbas kuningas. Teisel päwal, kui kirriko aeg kätte tulli, tehti kirriko uksed lahti, innimesed läksid sisse.